

Република Србија

УСТАВНИ СУД

Број: УЗ-185/2018

13.06. 2019. године

Београд

Уставни суд, председник Весна Илић Прелић и судије Татјана Ђуркић, Братислав Ђокић, др Драгана Коларић, др Тамаш Корхец (Korhecz Tamás), Снежана Марковић, Мирослав Николић, Сабахудин Тахировић, др Јован Ћирић, др Милан Шкулић и др Тијана Шурлан, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава, на седници одржаној 25. априла 2019. године, донео је

ЗАКЉУЧАК

Одбацује се предлог за оцену уставности одредбе члана 45. став 4. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“, бр. 51/09 и 95/13).

Образложење

Уставном суду поднет је предлог за оцену уставности одредбе члана 45. став 4. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“, бр. 51/09 и 95/13). У предлогу се наводи да из одредаба члана 45. Закона о заштити конкуренције произлази да заштићени подаци јесу подаци којима располаже Комисија за заштиту конкуренције, који су, као такви настали у поступку пред Комисијом, па заштићени подаци и друге информације којима Комисија располаже, настале у раду или у вези са њеним радом, садржане у одређеном документу, јесу информације од јавног значаја у смислу чл. 2. и 4. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па стога, подносилац предлога сматра да у погледу права приступа тим информацијама мора важити режим успостављен Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС“, бр. 120/04, 54/07, 104/09 и 36/10). Супротно томе, оспореном одредбом члана 45. став 4. Закона о заштити конкуренције утврђује се да заштићени подаци немају својство информације од јавног значаја у смислу закона којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја и тиме се, према наводима предлагача, ова категорија информација од јавног значаја апсолутно изузима из правног режима који је успостављен Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја и који под једнаким условима важи за све информације којима располажу органи јавне власти у Републици Србији. Стога је, према схватању предлагача, оспорена одредба Закона несагласна са одредбама члана 51. и 194. Устава. Подносилац предлога такође сматра да оспорена одредба Закона није у сагласности ни са одредбама члана 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних

слобода („Службени лист СЦГ – Међународни уговори“, бр. 9/03, 5/05 и 7/05 и „Службени гласник РС – Међународни уговори“, бр. 12/10 и 10/15) (слобода изражавања) и члана 19. Међународног пакта о грађанским и политичким правима („Службени лист СФРЈ“, број 7/71 и „Службени лист СФРЈ – Међународни уговори“, број 4/01), које су само цитиране у предлогу, без навођења разлога оспоравања.

У спроведеном претходном поступку, Уставни суд је утврдио да је одредбама члана 45. ст. 1. до 3. Закона о заштити конкуренције прописано: да се на захтев странке, лица које је подносилац иницијативе за испитивање повреде конкуренције или трећег лица које је доставило, односно ставило на увид тражене податке у поступку, може одредити мера заштите извора података или одређених података (заштићени подаци), ако се оцени да је интерес подносиоца тог захтева оправдан и да је по значају битно већи у односу на интерес јавности у погледу предмета захтева (став 1.); да је подносилац захтева из става 1. овог члана дужан да у захтеву учини вероватним могућност настанка знатне штете због откривања извора података, односно података на које се захтев односи (став 2.); да о захтеву из става 1. овог члана одлучује закључком председник Комисије и да је против закључка којим се захтев одбацује или одбија допуштена посебна жалба о којој одлучује Савет (став 3.). Оспореном одредбом члана 45. став 4. Закона је прописано да заштићени подаци немају својство информације од јавног значаја у смислу закона којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја.

Испитујући разлоге оспоравања подносиоца предлога, Уставни суд је најпре пошао од одредбе члана 84. став 2. Устава Републике Србије, којом је утврђено да су забрањени акти којима се супротно закону, ограничава слобода конкуренције, стварањем или злоупотребом монополског или доминантног положаја. Полазећи од наведеног, Законом о заштити конкуренције штити се конкуренција на тржишту Републике Србије у циљу економског напретка и добробити друштва, а нарочито користи потрошача, док Комисија за заштиту конкуренције (у даљем тексту: Комисија) основана овим законом, има првенствени задатак да у постизању наведеног циља Закона решава о правима и обавезама учесника на тржишту, у складу са законом, што чини у Законом прописаном поступку, који се може покренути по службеној дужности или по захтеву странке (поступак по пријави концентрације или поступак за појединачно изузеће). Комисија спроводи испитни поступак у којем се предузимају потребне доказне радње у циљу правилног утврђивања чињеничног стања, а нарочито се узимају изјаве странака, сведока, обавља се вештачење, прибављају се подаци, исправе и ствари, врши увиђај и привремено одузимање ствари. Одредбама члана 44. Закона прописана је обавеза странкама у поступку да доставе, односно ставе на увид релевантне податке за потребе вођења поступка. Поједини подаци који се доставе у поступку пред Комисијом, на захтев лица које је доставило податке (странка, треће лице), могу бити заштићени, односно председник Комисије може донети посебну процесну меру заштите тих података или заштите извора тих података. Приликом одлучивања о захтеву за примену ове мере, председник Комисије испитује на првом месту, постојање оправданог интереса за заштиту података, а потом да ли је такав интерес по значају битно већи од интереса јавности за увид у те податке. Дејство овакве одлуке подразумева забрану објављивања и стављања на увид заштићених података јавности, односно изузимање тих података из правног режима информација од јавног значаја.

Одредбама члана 9. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја предвиђени су случајеви у којима орган јавне власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, па је тако забрањен приступ информацијама од јавног значаја, између осталог, и у случајевима када би се њиховим прибављањем омело или отежало вођење судског поступка или који други правно уређени поступак.

Полазећи од наведеног, Уставни суд указује на то да прописивање заштите прибављених података или заштите извора тих података, и то на захтев лица које је такве податке доставило Комисији ради вођења поступка и на основу критеријума утврђених Законом, представља једну посебну процесну меру која је предвиђена у циљу неометаног спровођења поступка пред Комисијом, који је уређен Законом о заштити конкуренције, па се самим тим подаци који су проглашени заштићеним у току вођења овог поступка изузимају из режима информација од јавног значаја, у смислу закона којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја.

Како је Уставом утврђено да се право на приступ подацима који су у поседу државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења остварује у складу са законом, то Уставни суд налази да у конкретном случају није повређено ово Уставом утврђено право, јер је Законом о заштити конкуренције уређен поступак пред Комисијом, а у оквиру тог поступка и једна посебна процесна мера у циљу заштите странака поступка, односно трећих лица које су доставиле одређене информације или документацију на захтев Комисије.

Сагласно наведеном, Уставни суд је закључио да је поднети предлог неоснован, те је исти одбацио, сагласно члану 36. став 1. тачка 5) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11, 18/13-Одлука УС, 40/15-др. закон и 103/15).

Полазећи од свега изложеног, Уставни суд је, на основу одредаба члана 42а став 1. тачка 5) и члана 47. став 2. Закона о Уставном суду, донео Закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
Весна Илић Прелић, с.р.

За тачност отправка:

[Handwritten signature]